

VƯỢT TUYẾN TÌM TỰ-DO

Đồng một cảnh-ngộ, đoàn người Việt Nam chen-chúc, chật-hẹp, đông-đáo, trên con thuyền nhỏ bé, mặt mây, hốc-hác, mệt nhọc vì thiếu ăn, thiếu uống nhiều ngày, bèn gan phần-đấu với bão-táp mưa sa, nay đã đến bến bờ Tự-Do.

Nụ cười mừng rỡ hiện ra trong khoảnh-khắc, song khó-khăn nguy-hiểm còn nhiều. Không biết nơi đây có cho thuyền mình được tạm-trú không, lực-lượng địa-phương có kéo thuyền mình ra khơi làm mỗi cho cá mập không, lo âu ẩn-hiện trong nụ cười méo miệng sớm tắt.

Một số đồng AHCC đã ở vào trong tình-trạng này.

Bao năm rồi, nhắc lại chuyện xưa, mình vẫn thấy rụng mình, rụng tóc, vui buồn lẫn lộn.

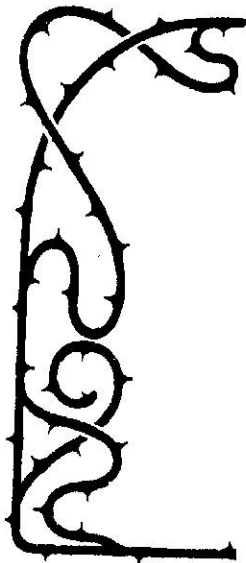
Đêm đêm, giấc mộng kinh-hoàng ám-ảnh tâm-hồn hiện về, bàng hoàng, khắc-khoải.

Vậy thì, bao nhiêu ký-ức của một cuộc vượt-tuyến ngày xưa, ta hãy để vào Lá Thư 37 sắp tới, chuyện ngắn, chuyện dài.

Rồi một lần chót, ta hãy quên đi, cho đi sâu vào dĩ-vãng, để ta lập lại cuộc đời cho ta và cho con cháu ta.

AH. Trần-Sĩ-Huân đã gửi hình-ảnh “Chiếc thuyền vượt-tuyến” này và đề-nghị để vào hình bìa Lá Thư số 37, phát hành vào ngày 15-10-1986, và là một trong các đề-tài của Lá Thư 37.

Phụ-Trách Lá Thư xin cảm ơn ý-kiến của AH. Trần-Sĩ-Huân và xin mời AHCC viết bài.

Trông em như rặng tre già
Mặt mây mốc thếch ruột rà cong queo
Bao năm lặn suối leo đèo
Tay vờ com độn chân khoèo củ khoai
Củ khoai cứ mãi củ khoai
Bác Hồ cười cợt chẳng hoài đến em
Dù bên giòng suối êm đêm
Em nghe tiếng Bác rập rền trăm năm
Bảo bản, bảo giết, bảo bầm
Em đâu có biết, hằm hằm thi đua
Tới ngày ông Thiệu ổng thua
Em liền hồ hởi đua đòi vào Nam.

Vào Nam em mới thấy
Đồng lúa rộng thênh thang
Tình người cao chất ngất
Em cứ hoài miên man
Rồi một ngày nắng đẹp
Em Gặp người gái Nam
Bỗng dưng buồn chi lạ
Em cứ hoài thăm nghĩ
Bác Hồ dứt đời hoa

Nỗi Buồn

Người

Gái Bắc

NGUYỄN PHẠM Rosa (New Orleans)